

Európa el...

„Arkor a világ úgy elcifrul, Istent megtagadják, s a pénzért hülyék lesznek” (gyimesi csángó jövendölés, Salamon Anikó gyűjtése).

– Nagyapa, a sárkányost! – Emese unokámmal megint sárkányost játszom. A kezem hullámozva csapong, ujjaimon ruhacsíptető sárkánykoronák. Ötfejű, kézműves házi találmány. Ez a jó sárkány fütyülve száll, és mindent elvisz egy körre az égen, ami nem röpködhet, a gesztenyebabát is. A jó sárkány selyemkendő-uszálya alatt láthatatlanná lehet válni. Hova lett ez a kislány? Emese apró ujjacskáival, tip-tip-tip, a távirányító-taxihoz tipeg, és hívja a sárkányt is, hogy együtt menjenek játszani a zöld szalvéta-homokozóba. A nyomdai lupé lesz a forma, a toll pedig a kislapát és a gereblye. A sárkány boldog, és cserébe megmutatja, hogy kell játszani a kis cserép okarinán. Lepereg a lesajnáló tiltás, a családban nem kopik a tündérmese, a képzeletnek nincs határa. Még egy krisztusi életidő, és Emese harmincöt éves lesz. Édesanyja, Borbála Réka nemzetes aszszony haja örökké mély gesztenyebarna (naná, már a hajfesték is intelligens), körülöttük tündéri gyereksereg ugrabugrál az ősbizalom talaján. Pörögnek a szoknyák, mint az orsókarikók, surrognak a seggbosszintó szalagok. Na, ki húzza a talpalávalót az aprók táncának? A pöttöm Porteleki, aztán átadja a száraz fát a még nála is apróbb hűgának, és veszettül csapásol. Nekik is ezerjót kívánok! Ott járja a sokadik Csillagszemű csapat. „Hej, gyöngyvirág, gyöngyvirág, lányoké a mennyország. Elég a csipkebokor, legényeké a pokol. Legényekkel van tele, lányok nem férnek bele.” Elfoszlik minden csador. Vajon a nők kezén jobb lenne a Földanyának? Hódolat Amazóniának, a család él, zeng a jó mulatság meg a férfimunka. Irigységtől sárgulnak a szikkadt lövészárkok a deres határban. Menetrend szerint jár a Télapó, a mieink karácsonyi énekeket fújnak, forralt bort és mézes téát, vannak, akik játékból bőséget és szép jövőt regölnek, s megint jönnek a Háromkirályok az ugrócsillaggal. Valaki sárkányost játszik ruhacsíptetősen, a kicsik szaladnak előle a sárkány kendőjével a várba, az anyjuk karjába. Legyen időtlen történet.

Ez az Alfa változat a szabadságé. Lehet, hogy vágyálom, de nem utópia. A helyszín egyelőre a mienk, célunk se idegen még. Itt a Kárpát-medence egész-

séges, mert Magyarország is az (pedig húsz éve még hervadtan fityegtek a bú-bánatos grafikonmutatók). Vezetői élhető életben, gyerekekben, családban, anyanyelvben, hazában gondolkodnak és cselekszenek. Hihetetlen, de észre tért a magyar, tanult a történelemből. Kiszavazta a kiskirályokat, és a korral együtt, kacagva átlépett rajtuk, visszavette, ami az övé. Eszmék kicserélve, fogalmak tisztázva, tévtanok lehúzva, méregfogak kihúzva, értékek elismerve, tervek munkában, bűnösök büntetésben, az összecsalt vagyonok az anyák, a családok, a gyermekek és a pályakezdők javára fordítva, szegények fölemelve, jövőképek megírva. Mi kell még? Előpia! Szerelem! A nemek és az igenek egymásra találnak, eleven a bölcs egész és „szaporaság lőn temérdek” – miként az meg vagyon írva. Gatyába rázzák a jelképek és jelenségek igazi értelmezését, a szivárvány is újra az, ami. Ennyi. 2050 farsangján „minden leány férjhez adatik”, és fordítva, kivéve, akiket a nagy érzés elkerült.

Semmi rendkívüli nincs már abban, hogy Magyarország jól él, mert végre három kiemelt területre összpontosít: oktatás, egészségügy, kultúra – belátván, hogy ez minden további feladat fedezete. Az állam alig győzi fölépíttetni a legújabb fejlesztésű lélegző, tisztaenergiás intézményeket a bölcsődéktől az egyetemekig. Nincs megbecsültebb foglalkozás a tanárénál. A képzés kiugróan nívós, óriási a túljelentkezés. Minimális bürokrácia, maximális művelődés (no meg 107 sor légvári hengegés, ahol bukik az agyelszívás). Mesés a talpig magyar termékek karrierje. Valaha hungarikumnak becézték az ilyesmit, újabban szerényen csak világmárkának. A nélkülözhetetlen, észbontó eszközök, életjavító eljárások a társasági élet, a G-valahányak és a titkos elitklubok legfőbb témái. Vezetjük a kvantum-kommunikációs, életkorra szabott komplex rendszerek, igaz-hamis fölismerő, fordító, értelmező, tanulásképesség-fejlesztő okos-ékszerk piacát. Az élő nyelvek nem fogynak tovább, mindenki a magáén beszélhet másokkal – nyelvükben élhetnek a nemzetek. A 7×ész-csoport kollekciója a 2045-ös szögedi világhiállítás divatbemutatóján futott be, azóta elképesztő hasznot hoz. Kapcsold le, ha bolondozni támad kedved. Használatával, mások megértésével alig pislákol a vallási türelmetlenség és a sovinizmus. A gödöllői génszerkesztő¹ központ zseniális megoldásai 9 milliárd ember egészséges táplálkozásának alapját biztosítják. Felfrissül a teljes biomassa a kiskun-tuareg zöld-sivatag-projektől. A fajvédő szekták és a ferde hajlamok erőlködése totál égő. Körömpörköltje fölött dörmög az ördög.

A sikerek láttán a szomszéd államokban visszafordult a nyelvcsere, föllendült a genealógia, magyar fölmenők után kutat a régi ellenség, a határokat fölszívja a délibáb, a magyar elnök lélekben harmincmillió magyarról képzeleg. Bekattan az urbánus kolonializmus, ajzószerként habzsolja a magyar kultúrát. Örökforgó lemez a zene közös nyelve, élen a Kodály-módszer Ádám Jenő-féle magyar metódusa. Példa: a prügnyi csillagváros kecsua-etióp-lovári vegyeskara a *Túrót eszik a cigány* kóruscsokrával a tizedik földkörüli turnéra készül. Mit hallok? Bartók *Este a székelyeknél* kompozíciója lenne az újvilági őslakosok himnusza? Hasonlít a pentaton tudatalatti. Irokéz stoppol: messze van Chicago?

Most már messze. See you later. Sziúk és székelyek egy huron pendülnek. Ez a piros ulti. A magyarab és a keleti nyitás ivadéka együtt ropja a csárdást a bulinegyedekben. Ritka magyart² jár a tatár, citerázik a japán kotó-művész, baszk-oxidán-matyó-perzsa tekerős-jam bomol, dorombolnak a tamil tigrisek, a kurdok a dudára buknak, a majja mariachik az *Árgyélus kismadár* dallamát kínozzák. Még nem az igazi. Vujicsics Tihamérnak egykor jobban ment ez a móka. Viszont virul a bolgár táncház Hunniában, hiszen „konok urak az onogurak”.³ Hova tovább? Palóc, polyák két jóbarát. . .

Jó szerencsét, Alfa-változat! Itt beválik honderús minták követése a közösségi és személyes megoldásokban. Ránk fér. Noha a szavakon végkimerülésig lovagló akadékoskodástól, hogy nemzeti minimum így meg úgy, az alacsony rúd alatt már át se csúszhat a hamis kifogás, attól kancsít bakafánt, hogy maximum feszül körös-körül, ott is, ahol ezzel nem kérkednek. A 20-as évek karakter-tömeggyilkos, újfeudális, kishatalmi, pártokrata tébolya küszöbig lerontja a személyes és a nemzeti önazonosság-tudatot. Itt, az adósrabszolga vének korában, a javakat bitorló keveseken kívül két réteg jellemzi Magyarországot. A csömörös, kelletlen, funkcionális analfabéta, elfajzott, drogresszív csöcseléket kifacsarni se lehet, a makacs hazafiakon viszont nincs fogás. Az energiabojkott, kamaszpuccs, cigánylázadás és mágnás-éhségstrájk dacára a derékhad nem akar elfogyni, öngyilkosságba menekülni, eltereli az utat tévesztőket a szakadéktól. XXI. századi reformkor a legnagyobb magyar szellemében? A nábobtojások aggodalma, ha a lelkiismeretüket nem is, de a kisírbolt titkos szajrét csikarja, s még ott a haszonfélsz a becsempészett konkurenciától. Óriási téteket tesznek a közjóra s főleg a tú fokának tágítására, véelve és félve az Igét, de zsigerből alkudozva, nem tanulva abból, hogy fölszállott már Ady pávája! Mérleg: a totális kontraszelekció Kárpát-medencei kísérlete nem a kitervelt hatást kelti, hanem a nemzeti optimum fölismerését és gyakorlását.

Az Alfa-változatban esélytelen Európé királykisasszony elrablása és a következménye. Európé itt természetesen nem félresikerült zoofil áldozat, és semmi izgi nincs abban, hogy a nyáladzó, tévelygő barmot a neki való tehenekhez hajtja. Ha nem megy, gulyás lesz belőle, földolgozzák. Parlagi.

Hol az emelkedettség? Egy egészséges A-variáció kizárja a Bét, és a család, nemzetség, nemzet, haza, a nemzetek szövetségének malma értékes lisztet jár. Életet. A teljes kiórlésú az igazi. Utunk is a jó gazda értelmes életkultúrája. Anélkül elvesztjük magunkat, part szakad, hibás válaszokat adunk a kihívásokra. Pótolhatatlan. Kultúrát hazudni ezért jelez cimboraságot a Petőfi megénekelte titkos féreggel. Már a régi hitek fő bűneinek tételei is ezt tagolják, koruk fogalmi körében. A gyűjteményből a hazugság az összes rosszban föllelhető. Igazság? Hiánya idegesítő, újra és újra, rá kell találni, ki kell mondani. Az optimum háromsága ezért „az út, az igazság és az élet”. Ez a három kívánság a kapaszkodó, hirdetik a nemzet feltámasztásában is eltökéltek. S ha a „népek Krisztusa Magyarország”, akkor a fogalomhármas reá is vonatkozik. Nagy szavak, sekélyesék izenként lerángatnák magukhoz a sárba.

Kérdőjelek. Jelzem, a kétely nem métegy, inkább ébren tartó ösztön, ami ezt az asztali képzelődést se kerülheti el. Vajon marad elég spiritusz a magyarban a megújuláshoz? Mindenképpen. És a külső gyarmattartó tényezők, a multiterorista elmebaj? Marad-e rés a lengyel pápa jelenésében meglátott muzulmán invázióknak⁴ és következményeinek? Soha. Vagyis nem gáncsolja el az esélyt a szeretetbe csomagolt gyávaság. Ráfizethet, mert sutty, lefejezik a hithű megalkuvót is. Túl nagy a tét a nemzeti devolúciós fejetlenséghez. A gyökeres változás kikerülhetetlen feltétele a kevéske, fél tucat okos választás, és lám, megtorpan az inváziós szabadkereskedelmi erőszak, a brutális szórakoztatóipari megszállás. Okos nemzetekkel összefogva, kivédve, hogy egyenként megvegyék azokat, elvágva a zagyár útját, csapó, jelenet, és exkavátor indul! Rohan az idő, méltóztassunk naponta föllázadni! Álmodozz csak, mesüge. Biza pajtás, azt álmodtam, hogy az egyházaink, a számadó főpásztortól a harangozóig magukhoz térnek az áfiumos állapotból,⁵ és az anyagiakat nem féltve, föllépnek a kufárok és más ragadozók ellen. Megnézik, kit engednek a szószékre. Melyik juhász az igazi, aki elúzi a fenekedőt, vagy amelyik meghívja báránycsordájára? Álmodtam a hívőkben fölegyenesedő athleta Christi nem az elferdített, szimbolikus önfeladásban leli feladatát, hanem a Krisztust követők védelmében is. Az Ige leleplezi az üres ókori praktikák, babonák, dogmák mögé bújó, problémakerülő pszeudo-keresztényeket a XXI. században. Nem lehet hiábavaló a Ne féljetek! és az Erős vár a mi Istenünk.

Alfa-terv híján a túlélésért tipródó, létfeltétel pusztító földönfutókkal, ezernyi tarkabarka fanatikus szektával, a konzummohóságtól elvakult, elaknásított lelkületű boldogtalanokkal, a kilencmilliárd ülep nyomása alatt a természet és az együttélés nagy eséllyel összeomlik. Az agresszió és az emberiség nyolc halálos bűne⁶ diktál, telve önáltatással. Na, pont ezért agyalunk az Alfa-terven, hogy tanult unokáink ne mondják a tákolmányra, hogy remekmű, mert rájuk dőlhet, az ínségre, hogy bőség, mert fölkapik az álluk. Ez itt röstellte az igazát, és oda lett a hitele. Ha már itt tartunk, mi lesz a gügye poénversekkel, ócska kis nótákkal, a salamontöke szobrokkal, a nyakig érő szélhámos álművészettel, az érzékszervkínzó, lélekölő reklámáraddal? Elnyeli a kisgömböc? Fétispark és szellemvasút épül időutazóknak? Nem, nem ül össze semmiféle direktórium, hogy cenzúrázza a gázos produkciókat. A személy belső értékeiből kibontakozó minőség forradalmára gyúrunk. Nálad otthon vannak? Kivel és mivel áll át a közoktatás szabadon és dalolva az esztétikai értékek befogadtatására? Bizonyítékot! Hallgasd a „Szerelem, szerelem”-variációkat, az Oscar-díjas filmzenétől a beat ráérzéséig. A dzsessztől a világzenéig, az öltözködéstől az építészetig az eredeti formakincs hódít, és az rakja új rendbe a káoszt. Ahhoz fordultak a legnagyobb alkotók, például Bartók és Brâncuși. És Malevics és John Cage már smafu? Da-da meg a király pucér alfele. Szép káosz, jó káosz, hülye vagy ehhez, te, te, letapadt ammonitesz, te provinciális zárvány! Tisztába téve: a folyamat pont az ellentéte a maoista kulturális forradalomnak. Levitézlett proklamáció. Nana, méregdrága advokátom, a gyakorlat minden téren bizonyított, ott a sok elmés

játék, a Rubik-kocka. Az pont csak egy. Hosszú távon első a természet esztétikája. Közhely, nem unod? A kibontakozásnál az a szép, ami a használatban beválik. Csak óvatosan, aztán megint nyakadon a problémák, a nyaktiló, az atomgombafelhő daganata, és vége nászmenetnek. Itt bukik a valamit valamiért. Hú de borúlátó vagy, öregem. Elvesztett a keljfeljancsid? Jó, hogy mondd, vegyünk a Marsra telepített magyar Gömböc bázist. A szellemi táplálék kaland és tétel bizonyítása megéri, az is lehet izléses, akár a megunhatatlanul eleven spidronváltozatok,⁷ állítják a tapasztalt, tudós-séfek, és kifinomult arányérzékkel kínálgatva a mohácsi Spidron Kultúrpalotára mutogatnak. Jó, legyen ez a szintézis, játsszunk, kísérletezzünk. Aki nem volt ludens, az nem lett sapiens.

Utópia elrablása – Európé a XXI. században

Kettős fedezékben lépünk a Bé-mezőre. Bizony, a Bé-változat bumeráng, visszaut az elbénázott esély. Az évszázad közepén kezelhetetlen a helyzet, a kultúra virtuális, a meccsek is, de még a kupleráj is. Az e-világi Magyarország rémképe régóta kísért.⁸ Labancok, visszasírójátok ti a memoritert, még a röhejes szövegromlást is! Hanem addig: „Talpra magyarok, hí a hazatok, itt az időtök, most van sohátok!” Már a tolakodó kultúraconkolók irodalmait se tanítják. Kinek, ha megutáltatták a könyveket. Történelmeket is minek, ha nem akar benőni a fejek lágya, s könnyebb is így befolyásolni a virtualitás szereplényeit. Íme, a vendégmarasztaló dekadencia. Benne álguru kreatúrák dagonyáznak önelégülten, és hódolóikat hülyítik, hogy ez az erény,⁹ a kibermocsári látogató meg beveszi. Természettudományok tanítására sincs vállalkozó, gondolkodni kockázatos, annál több a babonaság és a boszorkányper. Lázár apót elítélik a fejlődés hátráltatása miatt. Nem futja neki telepatikus kvantum-írnök-alkalmazásra, s magáról megfeledkezve, az ujjával a porba firkálva tanítja unokáját. Följelenítés, kényszerzubbony. Jé, ez nem ment ki a divatból. Harcsa bácsi a bajszával fizet, ha túl sokat billegeti, és tovább mesél valami csizmás kandúrról. A kölkök nem találják a saját metropoliszukat a térképen. És az is milyen? A gigaplazaláncolatok és a drogsilók ikonjaitól zsúfolt. A tudatmódosítás állami monopólium, s bár a rendszer már tíz éve csak szimulált, akárcsak az egyházak szolgálata, a direkt drog igencsak valóságos. Jön, jön a sokadik Savonarola-botrány. Vissza, vissza! – visszhangozza véleményvibrátoros multimaszkjában, joystick-és konzolkesztyűben hadonászva az új Galileinek és Darwinnak is máglyahalált követelő ezerfejű cézár. Túladagolták. Baljós és borongós ez a Bé. Kíváncsiaknak fojtogató ez a korlátolt közeg. Nem akarás és nyögve nyelés az írás és olvasás kora utáni változat.

Bakker! A bamba Európét a tökrészeg elnöki hivatal orra előtt csípi föl egy bacchanál szekta. Keresik? Na igen, valami szoftver rákeres, hogy melyik lebuiban találják föl rituális áldozatként az elkényeztetett mákvirágot. A köldökpirszingje hiába adja a vészjeleket, a sziréna hallgat, ez az eshetőség nincs betáplálva.

Különb is süketek a fejesek, a művi ellenségképek, a kisszerű gyanú és kényszeres ködszurkálás delíriuma nem oszlik. Bukfencet is vethet a program-vezérlés, az önműködő bumeráng letaglózza a civilizációt.

Nem vizionálva még nukleáris telet, onnan élő szervezetnek nincs tovább, a B-fantasy így folytatódik. Tíz éve már, hogy az utolsó munkanélküli bérgyilkos merénylő szakmát változtatott. Fölöslegessé vált, amikor egymásnak estek a tirannus- és oligarcha-klónok. A fegyverzetből ki se látszó kommandóik szétverték a riválisok dinasztiakaptárait, az energia-támaszpontoknál egy füst alatt elfüstölték az összes szcientista fattyúlabort, odalett a tömérdek szűznemzett diktátorlárva és önmegváltó hittérítóbáb. Kiolvadt a biztosíték az népbiztos, a plebsz percek alatt besokallt. Tömeghisztéria, eszelős kiátkozások zuhataga szakadt az álcodákra és csodamímelőkre. Mintha csupán ezen múltott volna. Persze a daeshnál¹⁰ is bigottabb robotagitátorok és terminátorok akkumulátorait már nem volt honnan feltölteni, leálltak a lac címre kijáró halotthamvasztó automaták. Nyekk.

Egy valamire való Bé-variáció lepöckölné a Cét, de ez a vacak lapjás ehhez is betli. A romlással a jámbor bégetőknek és a martalócoknak egyaránt befellegzett, már csak a végítélet késik. Mi lesz itt, polgártárs? Megint a dicső természet az úr a Földön és azon túl a történelmi kisiklások, túlfeszültség, szétégett közműrendszerek, a civilizációs csőd után. Globális fesztiváltalanság, bénító szimplicitás. Aki még nem látott Holdat, csillagot, és meg nem vakult a fényszennyezéstől, bámulhat, mert „se tanács, se kalács”. A pór nép ismét az arca veritékével eszi biokenyerét (hol van már a petricsészés tenyészbél szín), és elfelejtett fogalmak után kutat a közös emlékezetben: „szerelmi fészek”. Alkonyatkor becsukják a tüzelőbegyűjtésből visszamaradt könyvet: Válogatott dadaista kiáltványok. Pech. A fokla pislákoló lángjánál még elmosogatnak, aztán visszatér az esti mese és az összavak. Kezdődik minden előlről, mint Madáchnál. Hát ezek is így jártak, nem ismerve ezt a szanyi nótát, hogy „Szélrül lejeljetez, fának ne menjetez, mert ha fának nekimentez, fejetezket beveritez...”

Cé. Céda céltalanság, hogy vágná ki a pótvonalas felső két kinyájában, akinek ide híz a fantáziája! Amikor már „TILOS AZ Á” (eredetiben „TRESPASSERS W”) tehát Milne és vele Saint-Exupéry, Bulgakov, Čapek és Herbert, idegesítő humoráért a két Karinthy (Ferenc az epés *Epepéje* miatt), és csak a színes gombokat böködi a betűvel már jelölhetetlen analfabéta nemzedék – a hanyatló olajbábel generációi nem értik egymás vakogását. Hova tegyem a XXI. századi, előre gyártott piktomán irányzatot? –, hisz könyves is vagyok. Igencsak érdekel a könyvészet maga. Ezért a naiv, minimalista Thoreau *Walden*éig vagy valami ecotopista, esetleg zöld anarchista képzelgésig nem mennék el a folyamatok esélyeinél. Ezek műanyag foltjaiból fércelték a vécésnének az összkomfortosan primitív Robinson-realityket, félretéve, hogy ennél már úttörő korokban is többet tudtak. Harminc éve még fizették a képernyők lusta dögeit az ostobaságukért. Fején

találta a szöveget a gyimesi csángó jövendölő, a világ elcifrult, Istent megtagadták, és pénzért hülyék lettek. Itt a következmény.

2050 „értelmisége” a fejét fogja, és zűrös futamokat darálva átkozza elődjét, mert hagyta, hogy a kleptokrácia elhatalmasodjon, és a produceri orgazdaság tombolása idején, a klasszikusoktól szipkázó posztnarodnyik váteszek meg a posztpalternatív kápók fröccsöntött sorozatait sodorgassák a globalista ciklonok, hogy aztán a komplexusos Nietzsche-tagadók által a fogyasztófejekbe tematizált szórakoztatóipari képlettel adják el a felsőbbrendű megmentőt sztároló dömpingárut. Sivatatag, sivatatag itt homokszem, vétel. Párhuzamosan, hivataloséktól eltérően, legyen bár neokon Nobel-díjas, latens unortodox, vagy tán egészen az a képlet, az emberi tényező lesöpri az asztalról a spekulációkat. Világszerte réges-rég lebukott a konfuciánus „jó kormányzás” funkcionárius színjátéka. Ébresztő? – „Aztán nekünk többet ne trombitáljanak!” – ismétli a *Rendes feltámadás*¹¹ kiábrándult kocsisa a sírban, az igazságra hiába váró lelkülettel, csöppet sem romolhatatlan testben.¹² Romolhatatlan *Az ember tragédiája*, és a nyomasztóan friss *Fahrenheit 451*, Ray Bradbury fantáziája. Montag fireman nem akar könyvet égetni, csak menteni. Menteném én is túlélésre érdemes könyveimet. Melyik ezer legyen, melyik száz vagy tíz? Tipográfus tervez, troglodita végez. Rémlátomás: a lábszárcsontkés fölhasítja a tartós kötés gerincét, a könyv darabjaira tépve jobban ég. Ennek tüzén sütögeti patkány és csótánypecsenyéjét a történelem utáni korcs Bastardanthropus posthistoricus, a csontkor nyárspolgára. Fincsi, proteingazdag táplálkozás. Nyami!

Mit tartogat még a Cé-változat? Vitamin helyett csak cidrit. Európét itt is elrabolják, nemde? Ahogy vesszük. Helyben fogják be mindenestül cemenének. Már rég nem butuska királykisasszony. Mióta nem nézett tükörbe? Meglátná, mi lett a róla elnevezett Nyugatból, betolakodóktól szétduúlt cifra fétisbudoár. Hova innen, te kis áldozati populaire? „Idegen földre ne siess, amíg hazádban megélhatsz...”¹³ Népfeliséget már sehol nem találsz, csak józan eszükből is kiforgatott cselédeket. Jellemző, nem a rébuszos kabbalista, hanem a vészmadár csillagász a hibás, mert jelzi a napszélütést. Csak egy napra elsötétülnek a homloklebenytévék, és uccu, máris legázolják a plázanegyedeket. Egymást érik itt a pérón túli zöldberuházások, a tanyák hült helyén. Az ám a döngölde! A Homo horridus horda ízibe fölfrancsírizza azt, aki nem üvölti vele, hogy come on everybody. Szupermarkec! És mondd, Európa elrablói csak úgy elhúznak? Frászt. Ott a direkt-termő Tőke, az import éceszgéber brigádok és a zsoldos médiazeneke, hogy da capo al fine, csicsás kéjbunkerből csicskázassák az istenverte népet. Bocs, a masszát. Kijárási tilalom, vakhitű pretoriánusok pásztázzák a placcot! Bizalom nuku. Rozsdás próféták kiiktatva, a vesébe látó lélekmasszőrök bőre eladva, bűn másra kenve, bűnjel eltüntetve. A történelmi szükségszerűséggel leplezett provokáció nótáját fújja a szél: kigyulladt a benzintartály, ihajcsuhaj leégett az egész raktár. Ripsz-ropsz elpusztítják létfeltételeiket a vérben fürdő iszlamista és az önvédelmi uniós haderők. Microniában fejre áll a „Ájfel”-torony, az elizélt palota helyén hamu, üszöktörmelék a parlamentek, templomok,

a medreszék, mecsetek, dzsámik és a minareteknek álcázott interkontinentális rakéták helyén, a zsinagógáknak álcázott kémközpontok, a kultúrpalotáknak álcázott párterődök, a stadionoknak álcázott gyermekkrabszolga-piacok, a fegyházaknak álcázott droglaboratóriumok, a gyáraknak álcázott újrahasznosító kivégzőállomások, a múzeumoknak álcázott történelemhamisító üzemek helyén. A hollywoodi storyboard teljes bukás. A szuperkontinentális gyűlölet embermilliárdokat követel. Az atomhatalmak elpusztítják egymás készleteit, a bolygó beleremeg. A kínai nagy falánkság elnyeli Dél-Szibériát, India és Indokína a félholdat lövi ezerrel. Kitör az afro-ázsiai ivóvízháború, iszkiri vissza a Szentföldről, de Merkelisztán és a Rumi Kalifátus romokban, bűzös zagyhab alatt a langyos Benelux pocsolja, az ó- és újvilági lapályok. Ínség, szomjúság, a vagányok már az ükapó bomberdzsekijét főzik. Az utolsó pride-szépe kannibál torkán akad az utolsó előtti. Energia- és információhiány, rémhírek a Nyugat-Csángliából hazavergődő nyomorultaktól. Istensegíts! Fogadjisten!

Ccc? Ez a gyarlóságainkat ismerő cinkos cinikusok fikciója, ezeket mindenki utálja a találataikért. Kiróva a technológiai fegyvelemsértés, ilyen-olyan sikasztás, mohóság vagy terrorszabotázs miatt bekövetkező Kárpát-medencei atomkatasztrófa. Az ítélet: agónia, végtelen sugárvesztéggár. Miért nem csodálkozom? Nem ül gyászkonny a szomszédok szemében, csak irigy, bosszús átok süt onnan, mint századok óta. Dutye dráku! Pusztulna ki az ördögnyelvű magyarja, vinné el valami spéci kórság, öngyilkos adósnymor, belviszály, vitustánc, faszesz! Szakadna nyakukba a ciános Tisza meg az elterelt Duna! Haj, régi szép Bős idők! Cincálnák a cincárok meg az új betelepülők, csak itt ez a korszerűtlen Cézium. Amott bezzeg neutronbombával csinálnak helyet. Kár, kár, kár, az áru használhatatlan. Iszkolnak az árulók, nekik ganz egal, hogy milyen a maskara nacionáléja. Siralom-haza.

Antropológus orvos barátom azonban nem enged az Alfából, az Avatar velünk van, csak valahol lappang, és pozitív jövőképet szervez. Sőt, a Céből se enged – atomhulladék hasznosításra magyar egyetemisták védetnek le jólétet biztosító világszabadalmat (a Nobel-díj elmarad, a fene se érti). Nála tovább lép kandidátusán a derűlátó ember, a mindenkori Candide. Tudván tudja, hol a bibi a Holt-tengertől Eldorádóig, de végzi a maga nemesítő munkáját.¹⁴ Le a kalappal doktor úr, maga ott kezd, ahol más abbahagyja.

Platónról az utópia-modellezőkön át a szívárványos Lucy in the Sky with Diamonds-ig, és még azon is túl, kavarognak a tarka látomások. Lány dallamokat eregetnek az örök képzelgők, balladát, szerenádöt. – Ki felel ezért? – dühöng Ökésége, a Yellow Submarine komplementer antihőse, az ultramarin főgonosz – Rimszkij-Korszakov! – Lelőni! Woodstock minimálprogramja ellenben: Make love, no war! Az örök hippik mániákusan a Vízöntő kor csodáit vágyják: Aquarius, Aquarius! Káprázatos, kristálytisza felismerés? Befejezetlen kísérlet ez is, az élet, talán újratervezés, mert Dan Propper fabulája, utolsó órája kíméletlenül ketyeg.¹⁵ Hopp, máris itt vagyunk újra. Jelen.

Ufópia nem csalimese

Dé változat, Délsziget nincs? Emese álma, félszeg Füstbe ment terv, géniusok a Gulliver-bolygón, és H, ami hiteles ugyebár? U, mint Ufópia, ahol Európé habtestét repülő csészealjon „tálalják” föl? És Karinthy két macskája álmában, miu-miútság, ki a hunyó tényleg? A földi tartaroszt megjárt, de elíziumi mezőket meglátó vak lantos? A vallásalapító, az egyházszervező, a hitvitázó, de titokban színes tintákkal körmölő kriptaképi eminenciás? Talán az igazságmánia udvari bolondja, az igazságtalanság betege? Míg a humanisták előtt és után, a felvilágosodásba gabalyodottak, a rendcsinálás részei a maguk ész-érdek-képére alakítanak a társadalmat, a XX. századiak egyre inkább a *Malevil*- és a *Clockwork Orange*-féle¹⁶ pokoli fotónegatív felé fordulnak. Feltűnő a magyar klasszikusok világszínvonalú különködése, fölkészületlenül fogadva a szörnyű sorsfordulókat, majd azokat kompenzálni igyekezve. Tipikus. Stikában mégis a lét manipulálja a tudatot.

Elég végignézni a 2050-ben is jövőtlen falkákon. Borzasztó, hogy az esendőség mit se változik, felülírja a személyek helyett döntéseket hozó programot. Se a dózsölő, se a vegetáló kaszt nem képes ésszerű, előrelátó életet élni. Velük hass, alkoss, gyarapíts! Rontásra kárhoztatva az iskolázatlan utcagyerekek, már a dédszüleik se dolgoztak. A luxus markológépek a közjavakat markolják. Vergődik a választó, levegőért kapkod a fojtogató médiastresszben. Bezzeg a köztes szalonspiccli örök, száját biggyeszti a whiskyje fölött: pubikám, én kétfelé osztom a világot, az egyiket letojom, a másik bekaphatja. Pubi pislog, mi lesz veled? Te bruder vagy, szabadon választhatsz. Slukk a szivarból, pöff. Aztán jelenti, hogy a pubi elégedetlen a választási rendszerrel. Lehetséges változtatók és változni vágyók után kutatok. Tű a kazalban. Disszimiláns uszításban disszocializálódó, kiszámíthatatlanul beszámíthatatlan véglényekkel bontakoztass ki meszsi jövendőt. Íme a válasz, hogy miért marad félben annyi profi jövőkép-agytrósz által szerkesztett ideális rendszer, napraforgó okos város, önellátó ingyen állam – az emberi tényezők végül is nem fog a játékelmélet. Pedig ez a pláne a kiberezanza sémában. Hipp-hopp, egy zilált padlásműhelyből előcibálnak egy nyeszlett infotáltost, aki ahol tud, segít alapon lefuttat valami észvesztő algoritmust, és Ninive, még Atlantisz is fölbukkanhat a habokból, ha végre elfogyott a levegője. Rugalom! Nem kell ide nosztradamuszi szélhám. Most már jön a csalimese? Dehogy, a természetünk nem változik meg önmagától. Európét is egy ufón képezték át jó tündérré, 7 úrkurzus kellett a makrancosnak. Ne zaklass, ha nem is tündérvölgyi álom, csak valami jó essen meg velünk! Remélhetek? Tessék, itt a remény karácsonyi halacszkája, jöhet már vízkereszt és a farsang.

R-menü, rendel. Rendkívüli hírek a szentkirálysabadjai médiafellegvárából. Öskün megköttetett az USB (*United States of Bakonyalja*) néven is emlegetett sokkhatalmi szerződés. (Sajna, 'E|ky' nevét még gyakorolni kell a nagyvilágnak, kevesek tudják rendesen kimondani.) A szerződés kezdeményezője a Csíki sör közismert híve, III. Franz Klaus¹⁷ keletiszőnyeg-nagykereskedő, az októ-

berfeszti Bajor Kaganátus választófejedelme. A Dunai Konföderáció baráti köre, köztük a Visegrádi- és Kis-Antant utódállamok átlátták a fényes, hasznos, észszerű, illő és üdvös jövőt. Bejelentette csatlakozási szándékát Kelet-Csánglia és Gácsország. A várva-várt fejleményt elsőként üdvözölte Szevasztopol. Tudomány – túlterhelés miatt világszerte kikapcsolták a titkos tömeghipnózis csomópontokat. Vagy nem? Sport és kultúra – beindult a Három tengerre magyar! üdültetési program. Jereván jelenti – a Velszi Bárdok után a Karabahi Kardcsörtetők is föllépnek a Fölszállott a páva jubileumi gálaműsorán, Válaszúton.

Jut eszembe, nemrég egy borpatikában beszélgettünk, Hiteles körben. Sokadik téma egy reménytelen akadémikus megállapítása volt: ma nem születnek népdalok. Az idéző szerint is eljárt fölöttük az idő. Tévedés, dúdoltam a példát, ki tudja kerekebben kifejezni a maiak közül ezt: „Ha te tudnád, amit én, ki babája vagyok én, te is sírnál nem csak én, keservebben, mint én.” Oké, így már más. Aztán, „mikor mentem hazafelé, megnyílt az ég három felé” és csak ez foglalkoztatott. Mivel élnek majd a mieink? „Akkor szép az erdő, mikor zöld, mikor a vadgalamb benne költ.” Shake baby, shake, vagy „Táncra lábam, járd ki most, nem parancsol senki most!”

JEGYZETEK

- 1 Nem idegen gének javító alkalmazása, precíziós mutagenézis. Az élő szervezetek modern „nemesítése”. Nem tévesztendő össze GMO-val és a klónozással.
- 2 A lassú legényesek egyike (ritka fogásolás, Ördöngösfüzes, Mezőség, Erdély).
- 3 Sebestyén Márta szállóigéje.
- 4 Mgr. Mauro Longhi közlése, a pápával 1992-ben történt találkozójára emlékezve – A pápa azt mondta nekem: „Mondd el ezt azoknak, akikkel a harmadik évezred egyházában találkozol. Látom az egyházat egy halálos sebtől szenvedni. Egy mélyebbtől, fájdalmasabbtól, mint ezé az évezredéi, ezzel a kommunizmusra és a náci totalitarizmusra utalva... Iszlamizmusnak hívják. Meg fogják szállni Európát. Láttam a hordákat nyugattól keletig érkezni, és felsorolta nekem valamennyi országot Marokkótól Líbiáig, Egyiptomig, és így tovább, egészen keletig... Meg fogják szállni Európát, Európa olyan lesz, mint egy pince, régi emlékek, árnyékok, pókhálók. Családi hagyatékok. Nektek, a harmadik évezred Egyházának meg kell fékeznetek a megszállást. Nem hadseregekkel, a hadseregek nem lesznek elegendők, hanem a hitetekkel, amit annak teljességében éltek meg” (*St John Paul II 'had vision of an Islamist invasion of Europe' / Catholic Herald, Friday, 24 Nov 2017. <http://catholicherald.co.uk/news/2017/11/24/st-john-paul-ii-had-vision-of-an-islamist-invasion-of-europe/>*).
- 5 Karl Marxnál: „A vallási nyomorúság a valóságos nyomorúság kifejezése, s egyszersmind tiltakozás a valóságos nyomorúság ellen. A vallás a szorongatott teremtmény sóhaja, egy szívtelen világ lelke, mint ahogyan szellemtelen állapotok szelleme. A vallás a nép ópiuma.” „Sie ist das Opium des Volkes.” *Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie. Einleitung (Deutsch-Französische Jahrbücher, Paris, 1844)*.
- 6 Konrad Lorenz: *A civilizált emberiség nyolc halálos bűne* (1973). **1.** Túlnépesedés, **2.** Az élettér pusztulása, **3.** Versenyfutás önmagunkkal, **4.** Az érzelmek fagyhalála, **5.** Genetikai hanyatlás, **6.** A tradíciók lerombolása, **7.** A dogmák ereje, **8.** Az atomfegyverek.
- 7 Spidron: önmagába visszaforduló örvénylő, szimmetrikus, torzítható fraktál-test, háromszög síkidomokból. Alkotója Erdély Dániel tervezőművész.

- 8 Baji Lázár Imre: *e-világi Magyarország* (az Irodalom Visszavág honlapján) <http://www.iv.hu/modules.php?name=IVlapok&op=viewarticle&artid=274>
- 9 Párhuzam Friedrich Nietzschénél: *Ímígyen szólott Zarathustra* (Az erényesekről).
- 10 *Daesh*: ad-Dawlah al-Islāmiyah (da'ish, ejtsd: dáás. Hasonló, több jelentésű arab szó a *daes*: eltipró, bigott, vizálysztító, zúrzavar). A szóhasználat tagadja, hogy a nevezett terror szervezet valódi Islamic State volna.
- 11 Tamási Áron novellája.
- 12 „Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban. (1. Kor. 15,42) „Elvettetik [az] érzéki test, feltámasztatik [a] lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is” (1. Kor. 15,44) – ahogy a könyvek könyve írja Károli Gáspár szerint.
- 13 Gyimesfelsőlöki keserves (Csík vm., Erdély). Kallós Zoltán gyűjtése.
- 14 Voltaire: *Candide, avagy az optimizmus* (Candide ou l'optimisme, 1759). A mű vége: – Cela est bien dit, répondit Candide, mais il faut cultiver notre jardin. (Jól van, felelte Candide, de most meg kell művelni a kertünket.)
- 15 *Az utolsó óra története* (The Fable on the Final Hour, 1958), szerzője Dan Propper (1937–2003), amerikai író, költő, műfordító, zenész.
- 16 Robert Merle: *Malevil* (sci-fi regény, 1972), Anthony Burgess: *Gépnarancs* (sci-fi regény, 1962)
- 17 Létező személy unokájának elképzelve. Klaus Franz müncheni szőnyeg- és borkereskedő, a táncházak nagy bajuszú, nemes arcéle.

